

אכתקווק ארותי

מעוניינות להתכתב עם שני חברים בגיל 25-23, נחמדים ובעלי שכל בקודקוד. אשר למראן החיצוני: עד היום סרם והמבין יבין.

אישה הטבע

„טובים השניים מן האחד“ אמרו חז"ל. וכך אומר גם (1186/14) — ביחוד אם האחד הוא צעיר והשני צעירה. משאת נפשו היא — בחורה שגילה לא יעלה על 20, ש' תחבב מוסיקה, ספרים; שתדע לדבר ולעיתים — מה דעתכן עליו? — לשחק. ערך המניות שלה יעלה אם היא גם מחבבת טיולים ומסעות. היא אינה הייבת להידמות לב.ב.ב. ואף לא להתייסר בהליכה על עקב גבוה וצר, בסתימת העור שעל פניה היפים בכל מיני תמרוקים וצבעים או בהשחתת שערותיה במי-חמצן.

עושה רושם של חבר אגודת חובבי הטבע, מה? כשלעצמו: 188 ס"מ גובה, עיניים — עדיין לא החליט: לפעמים כחולות ולפעמים ירוקות. תחביבים: מוסיקה, סיו' רים, סרטים, טיולים ומסעות. הוא בן 20 ובמשך עשרת ה' חודשים הקרובים יוסיף לחבוש את הכומתה השחורה של השיריונאי. אנשי הכומתות השחורות, כידוע לכולן, מאומ' צים עליידי העיר תל-אביב. על כן הוא שואל: „אולי תאמצי אותי גם את? כן, כן, את!“ חוקי ואימצי!

האדם לבדו

(1186/16'15) למדו כנראה בבית-ספר שטיפח גם את ה' כישרון הג'ל. גם הן מצטטות פסוק לענין: „לא טוב היות האדם לבדו“ שתיהן בנות 16. לא בדיוק יפהפיות, אבל אומרים שגם לא מכוערות. רוצות להתכתב עם שני בנים בסביבות גיל 18. „שהיו נחמדים, בקצור.“

זהו זה!

(1186/20) אינו מאמין ביכולת המדורר שלי לעזור לו, ואילו היה לי הכוח, ביום שרבי זה, לדלות מיכתב אחר מתיבתא, לא הייתי מרפיסה את מיכתבו.

בנות רבות הכיר, יפות ונחמדות. היו לו שתי חברות יפות — יפות מאד אפילו — אם לא איכפת לכן. גם עכ' שיו הוא נמצא בחברה המכילה נערות נאות. למרות כל זאת, לא נודמן לו עוד לפגוש בנערה שיוכל לומר לה ולעצמו: „זהה זו!“

הוא חושב שאם היא בת 19-17 ויש לה שכל, יש סיכויים שתשמע את שתי המלים המובאות לעיל. כשלעצמו: סמל בן 20, המתכוון ללמוד בטכניון. ועכשיו, האם ברור לכן מדוע הפסתי את מכתבו?

שהן מעמידות מספר דרישות: ראשית, עלי' הם להיות בוגרי בית-ספר תיכון לפחות. הם צריכים גם לדעת להתמצא בחברה, משום שהחברה שהן נמצאות בה ידועה כמסגרת סגורה. נוסף לכן עליהם להיות בעלי צורה חיצונית המניחה את הדעת, כדי שיתגאו ל' לצאת איתם ברחוב, ושלא תקלקלנה את ה' פירמה אצל מכרותיהן.

מובן מאליו כי הן חושבות שכל הדרי' שות הנזכרות לעיל קיימות, פחות או יותר, אצלן. הנושאים להתכתבות: החל בגידול וענבניות — נושא, אם מותר לי לציין, המסוגל להוביל בסופו של דבר ל' מזבלה — ועד למוסיקה קלאסית.

להיות או לא להיות

„אפשר שטעיתי בדרך והגעתי עד הלום לבדי“ מתחזה (1186/12). „אך נחמתי שבתוככי ליבם של הצדק והאמת בכל זאת יש גרעין של טעות. וזוהי הכנות שבה אני יכול להכריז בפניך, בפני כולם: טעיתי באהבתי לכל, טעיתי ב' חלומותי ונשארתי לבדי. והיו ימים שעמדתי תוהה וכאותרו האמלט שאלתי: להיות או לא להיות?“

ידידנו, אני שמחה להודיעכם, החליט בכל זאת — להיות. הוא ממשיך: „כאשר נהרס הקן, הקמתי בית על חורבותיו, וכאשר הבית נהרס, הקמתי ארמון, וכאשר הארמון נהרס... עקשנות, תאמרי? אבל זוהי עקשנותו של אותו פסימיסט, שלמרות הגיהוך עדינו מקוה...“

„הוא שחשב כי בחוכמה ימצא רחיה ונצמד אל הספרים; חשב שבזוהר ימצא רחיה, וסבב בעולם הרחב וחי את הקצף הגועש עד שדעך.“

„אמרי לי את, נערה; את הקוראת את המכתב הזה, באשר את שם; בעיר, במחנה, בכפר. ואולי את העוברת ברחוב ולא יכולתי להכירך, כיוון שחצצה בינינו מחיצה של מסכות חיצוניות של כוח ואדישות, כדי שלא להיראות על חול' שתנו. ואולי ניפגש איפעם בפרשת הדרכים, ונגלה להפ' תעתנו כי דומים אנו זה לזו... אולי אניע לפינה הרוגעת והצנועה כדי לחיות את חיי.“

„את, נערה, שתכתבי לסטודנט אפור ואלמוני זה, היי בטוחה שהוא יספר לך רבות-רבות. רק דבר אחד אבקש: היי כנה, מרגישה — ואדם.“

המבין יבין

(1186/13) כותבות אלי לא מפני שחלילה לא הולך להן. ההיפך מזה, כפי שכודאי ניחשתם, הוא הנכון. הן פשוט חושבות שלא מזיק להכיר עוד חברות ועוד בחורים. ובכן: שתי חברות, נערות תל-אביביות, בנות 19-20, ה'

זה קרה בניו-יורק. אלד ויצמן וידידו פל עמדו באחד הימים בתחנת הסבויי, כשלפתע השמיע פל קריאת התפס' לות. הוא הצביע לעבר בחורה יפה, שעמדה מן הצד והייתה לעצמה. פל, יליד צרפת, אמר לידידו שהיפהפיה נראית לו צרפתייה, ושהוא לא האמין כי יראנה שנית. פגישתם הרא' שונה התקיימה זמן מה לפני כן, בקונצרט שנערך באיזה כנסיה. הוא רצה לגשת אליה איכשהו, אבל לא מצא תירוץ. והנה עכשיו ניצבה מולו. הפעם, החליט, לא יתן ליפהפיה להתחמק. השניים ניגשו אליה. לדבריו של אלד, הנה מה שקרה:

„לשמחתי ולתדהמתי גיליתי שהיא מחזיקה בידה גליון של העולם הזה. מיד פתחתי בעברית ועברתי לאנגלית, כדי שפל יבין.“

הבחורה נתגלתה כבעלת אישיות בלתי-רגילה, נוסף למר' אה המיוחד. בעיקר התפעלנו מהאופן המבריק בו ניתחה, תוך כדי שיחה, את המצב. אחר-כך — נעלמה לפתע. קפצה לתוך רכבת. לא הספקנו להיכנס אחריה — והדלת ננעלה. נכנסה מבלי להיפרד אפילו! כל מה שאנחנו יודעים הוא ששמה זיויקה.

מיד למחרת התקשרנו עם הצירות הישראלית, אבל לא קיבלנו שום עזרה ממשית. עבר כבר כחודש, אבל מסתבר שניו-יורק גדולה באמת. אנו פונים אליך מתוך הנחה שה' גליגות של העולם הזה יגיעו אליה.“

זיויקה יקירתי, אם ברצונך להיפגש איתם, כתובתם:

Alid Weizman,
840, Central Park West,
New-York, Tel. WA-7-4800.

החיים בחוץ
זהו זה!
(1186/10-11) הן שהי בנות משק שהתגייסו זה עתה לצה"ל. כל הזמן חיו במסגרת מוצמצמת ועתה הגיעו לעולם הגדול. למרבה האכזבה, נוכחו לדעת שהחיים בעולם זה אינם בדיוק כפי שנראו בעד משקפיהן הקיבוציים. אפשר לומר שהתאכזבו בעיקר מן היחס של בני-היחידה אליה נשלחו.

היות וכך, הן רוצות להתכתב, ויותר מאוחר גם להכיר, שני הברה שידעו להחזיר להן את מצב-הרוח האבוד. ברור

הכנה תקה

מורווה מספר 1

פרסום צימט